

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 167/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Lukášom Kysuckým, advokátom, Kamenná 3607/209, Žilina, proti uzneseniam Okresného súdu Martin sp. zn. 25Tp/50/2024 z 18. októbra 2024 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1Tpo/56/2024 z 26. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami okresného súdu sp. zn. 25Tp/50/2024 z 18. októbra 2024 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) a krajského súdu sp. zn. 1Tpo/56/2024 z 26. novembra 2024 (ďalej len „druhostupňové väzobné rozhodnutie“), zrušenia označených rozhodnutí všeobecných súdov a náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu z 2. júna 2024 z dôvodu tzv. preventívnej väzby, keď jeho väzba nebola nahradená miernejšími alternatívnymi opatreniami. Okresný súd uznesením z 23. júla 2024 zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby a tiež jeho návrhy na nahradenie väzby miernejšími inštitútmi. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu bola zamietnutá uznesením krajského súdu zo 14. júla 2024. Uznesenie krajského súdu sťažovateľ napadol ústavnou sťažnosťou, ktorá bola

odmietnutá uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 594/2024 z 22. októbra 2024 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu z 22. októbra 2024“). Ďalšia žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby z 23. septembra 2024 (ďalej len „žiadosť o prepustenie z 23. septembra 2024“) bola zamietnutá prvostupňovým väzobným rozhodnutím okresného súdu, ktorý väzbu sťažovateľa nenahradil ani miernejšími alternatívnymi opatreniami. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu zamietol krajský súd druhostupňovým väzobným rozhodnutím.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti heslovite formuluje tvrdenia o jednotlivých pochybeniach orgánov činných v trestnom konaní, a to najmä pri vykonávaní prvotných procesných úkonov po zadržaní jeho osoby, ktoré mali podľa jeho mienky negatívny dopad na jeho právo na obhajobu.

4. Sťažovateľ v prvom rade poukazuje na neprítomnosť ním zvolených obhajcov, ktorí sa vyšetrovacích úkonov (osobnej prehliadky sťažovateľa a domovej prehliadky) nezúčastnili z dôvodu ich nezastihnuteľnosti (telefonicky oznámili, že sú momentálne vzdialení v iných krajoch Slovenska), keď zároveň príslušná vyšetrovateľka jeho žiadosti o ustanovenie obhajcu nevyhovela s odôvodnením, že ide o neodkladný úkon, ktorého výkon nemôže odložiť. Výčitka sťažovateľa smerovala aj k tomu, že osobnú prehliadku spočívajúcu v jeho vyzlečení sa donaha absolvoval na verejnom priestranstve a že ďalšie úkony (poučenie, spisovanie zápisníc a osobných vecí) s ním boli vykonávané v čase, keď bol unavený a spal.

5. Pochybenie s dopadom na právo sťažovateľa na obhajobu malo podľa jeho vyjadrenia spočívať aj v postupe vyšetrovateľky, keď táto mala neprípustne vstúpiť do telefonického rozhovoru sťažovateľa s obhajcom a keď bola pod priamym dozorom prokurátora nahrávaná na obrazovo-zvukový záznam jeho komunikácia ako podozrivého s obhajcom.

6. Sťažovateľ takisto namieta, že uznesenie o vznesení obvinenia vychádzalo zo záveru predbežného vyjadrenia Kriminalisticko-expertízneho ústavu Policajného zboru (ďalej len „ústav“) obsiahnutého v skutkovej vete tohto uznesenia (stanovenie počtu bežných jednotlivých dávok drogy), ktoré však podľa sťažovateľa nezodpovedá zákonu ani ustálenej judikatúre. Sťažovateľ sa domnieva, že je v rozpore so zákonom postup, keď sa vznesenie obvinenia opiera iba o predbežné vyjadrenie ústavu, keďže ním nebola zistená koncentrácia drogy, teda jej účinná látka, a v takom prípade nie je možné určiť počet bežných jednotlivých dávok drogy. Na tomto mieste sťažovateľ dôvodí, že v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Tdo/22/2019 z 12. júna 2019, ak nie je v skutkovej vete uvedená účinná látka omamnej a psychotropnej látky, potom skutok nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona. Rovnako je podľa sťažovateľa neprípustné, aby skutková veta rozhodnutia obsahovala nasledujúcu časť: „z predloženého množstva materiálu s hmotnosťou 0,928 g by podľa KEÚ PZ bolo možné pripraviť minimálne 17 bežných jednotlivých dávok drogy s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy“, pretože podľa neho ide o otázku právnú, ktorá nemôže tvoriť skutkovú vetu. Podľa sťažovateľa nie je ústav oprávnený rozhodovať, čo sa považuje za obvykle jednorazovú dávku drogy, a ani stanovovať jej množstvo, keďže pojem „obvykle jednorazová dávka drogy“ je pojmom právnym.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej poznamenáva, že údaj, uvedený v uznesení o vznesení obvinenia o tom, že by mal odmietnuť vypovedať za prítomnosti svojho obhajcu, je nepravdivý. Takisto dôvodí, že jeho právo na obhajobu a právo na spravodlivý súdny proces bolo zásadným spôsobom porušené, keď mu do času spísania ústavnej sťažnosti nemalo byť umožnené nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu, hoci o to písomne požiadal.

8. Podľa sťažovateľa sa okresný súd pri rozhodovaní o jeho väzbe, resp. o žiadosti o prepustenie z 23. septembra 2024 neoboznámil s podnetom, ktorý k sťažnosti sťažovateľ pripojil, ktorého obsahom bola prezentácia procesných pochybení orgánov činných v trestnom konaní majúcich podľa sťažovateľa dopad na zákonnosť jeho väzby. S obsahom podnetu sa podľa sťažovateľa nevysporiadal ani krajský súd v druhostupňovom väzobnom rozhodnutí. Takýto postup oboch súdov sťažovateľ považuje za arbitrárny, keďže podľa jeho vyjadrenia nedostal odpoveď na jednotlivé body tohto podnetu.

9. V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľ formuloval tvrdenie, že „*pred pojednávacou miestnosťou bol pri výsluchu ako zákonný sudca uvedený Mgr. Mariana Juríková a teda osoba odlišná od osoby sudcu, ktorý v danej veci rozhodoval*“. Podľa sťažovateľa sa krajský súd s takto namietaným pochybením vo svojom rozhodnutí náležite nevysporiadal.

10. Sťažovateľ vo všetkých popísaných skutočnostiach vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv prvostupňovým väzobným rozhodnutím okresného súdu:

11. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako sťažnostný súd. Sťažnosť tak predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu:

12. Pokiaľ ide o formulovanú námietku porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia („*bien-fondé*“) a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovaniu o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a ods. 4 dohovoru. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1, 2 a ods. 5 listiny, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež z čl. 6 ods. 1 dohovoru sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu vydaným v konaní o väzbe (rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby) a obsahom čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, inými slovami, z dôvodu neaplikovateľnosti uvedených článkov ústavy a dohovoru na väzobné konanie v jeho následnej fáze, boli sťažovateľom formulované námietky porušenia označených článkov ústavy a dohovoru druhostupňovým väzobným rozhodnutím krajského súdu, posúdené ako zjavne neopodstatnené a ústavná sťažnosť v uvedenom rozsahu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

13. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo podľa neho dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby.

14. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

15. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd po podrobnom oboznámení sa s obsahom odôvodnenia druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu zameral

na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa, resp. s tými okolnosťami, na ktoré poukazoval sťažovateľ v rámci svojej sťažnosti a zároveň ich prezentuje aj v ústavnej sťažnosti, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcimi súdmi zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu.

16. V odôvodnení druhostupňového väzobného rozhodnutia krajský súd objasnil, že obhajca sťažovateľa už pred vydaním prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu namietal, že väzba sťažovateľa je nezákonná v dôsledku porušenia práv sťažovateľa v počiatočnom štádiu konania so sťažovateľom ako s podozrivou osobou. Poukázal na podnet, ktorý sťažovateľ pripojil k uplatnenej sťažnosti a podrobne rekapituloval jeho obsah, v rámci ktorého sťažovateľ predstrel tvrdenia o pochybení orgánov činných v trestnom konaní s negatívnym dopadom na obhajobné práva sťažovateľa, keď tieto pochybenia mali byť spôsobené pri prvotných procesných úkonoch, a to osobnej prehliadke a domovej prehliadke, ďalej tiež neprítomnosťou sťažovateľom zvolených obhajcov na vyšetrovacích úkonoch z dôvodu ich nezastihnuteľnosti, nevyhovením žiadosti sťažovateľa o ustanovenie obhajcu, spôsobom vykonania osobnej prehliadky, vykonávaním úkonov so sťažovateľom v indisponovanom fyzickom stave, neprípustnom vstupovaní vyšetrovateľky do rozhovoru sťažovateľa s jeho obhajcom, nahrávaním tejto komunikácie na obrazovo-zvukový záznam, nezákonným vznesením obvinenia opierajúcim sa o neperfektné predbežné vyjadrenie ústavu a neumožnením nahliadnutia do vyšetrovacieho spisu pred podaním ústavnej sťažnosti. Krajský súd v nadväznosti na to vysvetlil, že tieto sťažovateľom predstreté nedostatky sú totožné s námietkami, ktoré sťažovateľ formuloval v ústavnej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, ktorá bola odmietnutá uznesením ústavného súdu z 22. októbra 2024. Krajský súd uviedol, že ústavný súd, ktorý sa s takto predstretými námietkami sťažovateľa v minulosti podrobne oboznámil, nezistil žiadne procesné pochybenia konajúcich súdov s dopadom na porušenie základných ľudských práv sťažovateľa, pričom ústavný súd tiež konštatoval, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí zo 14. júla 2024 so všetkými námietkami sťažovateľa ústavne konformným spôsobom vysporiadal. Krajský súd tak v druhostupňovom väzobnom rozhodnutí uzavrel, že na všetky takto prezentované námietky už sťažovateľ dostal v minulosti relevantnú odpoveď, a preto nemal obsah predmetného podnetu žiaden vplyv na aktuálne väzobné rozhodovanie.

17. Krajský súd na margo námietky sťažovateľa o zmene osoby zákonného sudcu rozhodujúceho o jeho väzbe objasnil, že o väzbe sťažovateľa rozhodoval sudca pre prípravné konanie určený na rozhodnutie v súlade s pravidlami pre určenie zákonného sudcu stanovenými v rozvrhu práce okresného súdu pre rok 2024, účinného v čase doručenia sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z 23. septembra 2024, čo sťažovateľ mal možnosť overiť si z aktuálneho rozvrhu práce prístupného na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

18. Ústavný súd po tom, čo sa podrobne oboznámil s obsahom predošlého uznesenia ústavného súdu z 22. októbra 2024, je toho názoru, že obsah argumentácie sťažovateľa v aktuálnej ústavnej sťažnosti je okrem čiastkovej námietky sťažovateľa týkajúcej sa totožnosti osoby zákonného sudcu absolútne zhodný s obsahom námietok predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorá bola vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu zo 14. júla 2024 odmietnutá uznesením ústavného súdu z 22. októbra 2024 ako zjavne neopodstatnená (pozri bod 54 odôvodnenia spomínaného uznesenia). V predmetnom uznesení konštatoval, že sťažovateľom prednesená argumentácia nie je spôsobilá vyvolať ním sledovaný zámer, a teda spochybniť ústavnú konformitu napadnutého väzobného

rozhodnutia krajského súdu zo 14. júla 2024. Konkrétne vo vzťahu k námietkam sťažovateľa o porušení jeho práv pri vykonávaní prvotných úkonov s jeho osobou dôvodil, že sa s predmetnými námietkami krajský súd dostatočne presvedčivo vysporiadal. Podľa vyjadrenia ústavného súdu krajský súd, ktorý vyhodnotil postup vyšetrovateľky ako zákonný, podporil svoj záver konkrétne zistenými skutočnosťami, ktoré subsumoval pod príslušné ustanovenia Trestného poriadku. Rovnako sa ústavný súd v uvedenom rozhodnutí stotožnil ako s konformným aj s postupom krajského súdu v otázkach nemajúcich bezprostrednú relevanciu v rámci posúdenia formálnych a materiálnych podmienok väzby. Napokon vo vzťahu k námietkam sťažovateľa o nedostatkoch uznesenia o vznesení obvinenia v uznesení z 22. októbra 2024 potvrdil, že toto rozhodnutie je v prvom rade preskúmateľné dozorujúcim prokurátorom, ktorý má v porovnaní s väzobným súdom širší priestor na vykonanie takéhoto prieskumu.

19. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého sa krajský súd v druhostupňovom väzobnom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s obsahom podnetu, ktorý bol súčasťou sťažnosti proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu, nezodpovedá reálnemu stavu. Krajský súd totiž sťažovateľovi v odôvodnení svojho rozhodnutia primerane vysvetlil, že tento podnet z hľadiska svojho obsahu je opakovaním tých istých námietok, ktoré už boli krajským súdom náležite zodpovedané jeho predošlým väzobným rozhodnutím zo 14. júla 2024, kde takto poskytnutá odpoveď bola navyše preskúmaná ústavným súdom, ktorý pri posúdení označeného rozhodnutia krajského súdu nezistil žiadne nedostatky, ktorý by sa mohli premietnuť do porušenia sťažovateľom označených práv zaručených ústavou a dohovorom.

20. Inými slovami, v aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľ opakuje tie isté námietky, na ktoré už raz dostal náležitú odpoveď, ktorej ústavnú konformitu potvrdil aj samotný ústavný súd vo svojom predošlom uznesení z 22. októbra 2024. Pokiaľ ide o novú čiastkovú námietku týkajúcu sa dodržania požiadavky zákonného sudcu, ústavný súd sa plne stotožňuje so stanoviskom krajského súdu prezentovaným v odôvodnení druhostupňového väzobného rozhodnutia, podľa ktorého by bola opodstatnenosť námietky porušenia práva na zákonného sudcu relevantná iba v prípade, ak by v sťažovateľovej väzobnej veci rozhodoval taký sudca pre prípravné konanie, ktorý by nebol určený pravidlami vyplývajúcimi z aktuálneho rozvrhu práce, čo však nebol sťažovateľov prípad.

21. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu ústavnému súdu nejaví ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd poskytol sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku vyhodnotil u sťažovateľa splnenie podmienok na trvanie väzby, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojevôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti druhostupňovému väzobnému rozhodnutiu krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

23. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu